

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124306175
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124306175.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu: 365.bank, a.s., IČO: 31340890, so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 4, zastúpeného právnym zástupcom SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36853186, so sídlom v Bratislave, Štefánikova č. 5, v mene ktorého koná pred súdom JUDr. František Sedlačko, advokát a konateľ, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C., C. D. XXXX/XX, zastúpenému Mgr. Martinom Orviským, advokátom so sídlom vo Víglašskej Hute - Kalinke, č. 67, o zaplatenie 21.747,73 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 19Csp/93/2024-184 zo dňa 29.01.2025, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe (prvý výrok) m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.747,73 €, kapitalizovaný úrok v sume 7.136,07 €, náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40,94 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 21.747,73 € od 22.02.2023 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania (druhý výrok).

1.2 V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že podanou žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 21.747,73 €, kapitalizovaného úroku v sume 7.136,07 €, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,94 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 21.747,73 € od 22.02.2023 do zaplatenia a náhrady trov konania z titulu nesplateného úveru na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 09.09.2019.

1.3 Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého:

(1) žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 09.09.2019, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver v sume 27.000,- € s fixnou úrokovou sadzbou vo výške 10,50 % ročne, s výškou

mesačnej splátky v sume 418,89 €, s termínom splatnosti splátok vždy do 25. dňa v mesiaci s počtom splátok 96 s dojednanou odplatom v sume 40.212,05 € a splatnosťou prvej mesačnej splátky dňa 25.10.2019; termín konečnej splatnosti úveru bol v zmluve dohodnutý na deň 25.09.2027; výška ani podmienky poskytnutia úveru neboli medzi stranami sporné;

(2) v zmluve bolo dohodnuté právo veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom (článok 4 bod 4.8 zmluvy) v prípade, ak je dlžník v omeškaní s platením splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace a veriteľ dlžníka upozornil na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; súčasne bolo dohodnuté aj právo veriteľa uplatniť si úhradu skutočných nákladov spojených s vymáhaním úveru;

(3) výzvou zo dňa 25.01.2023 oznámil žalobca žalovanému, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy neuhradením splatného záväzku; žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 1.835,82 € do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy; súčasne žalobca žalovaného poučil, že v prípade, ak k úhrade z jeho strany nedôjde, žalobca bude oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať od žalovaného úhradu celej úverovej pohľadávky; výzva bola doručená žalovanému a dostala sa do jeho dispozičnej sféry;

(4) výzvou zo dňa 21.02.2023 oznámil žalobca žalovanému, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy, z ktorého dôvodu sa úverový záväzok žalovaného voči žalobcovi stáva predčasne splatným v celom rozsahu ku dňu 21.02.2023; žalobca vo výzve žalovanému oznámil výšku dlžnej sumy ako aj jej skladbu; výzva bola doručená žalovanému a dostala sa do jeho dispozičnej sféry.

1.4 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná, pričom v podrobnostiach argumentoval, že:

(1) predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a podrobil ju súdnej kontrole z hľadiska dodržania zákonných náležitostí a z hľadiska existencie prípadných neprijateľných zmluvných podmienok (§ 53 Občianskeho zákonníka), ktorých prítomnosť nezistil;

(2) námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná, pretože premlčacia doba začala plynúť od splatnosti splátky, ktorá bola dôvodom na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru (25.10.2022) a žalobu podal žalobca na súd dňa 17.04.2024;

(3) v posudzovanom prípade bol termín konečnej splatnosti úveru určený v zmluve na deň 25.09.2027, preto splatnosť celej pohľadávky mohla nastať skôr iba v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru; z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že možnosť vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru žalobca a žalovaný dohodli v samotnej zmluve o úvere (ods. 4 bod 4.8);

(4) žalobca dodržal podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka; s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 súd prvej inštancie uviedol, že zákon neukladá veriteľovi povinnosť uviesť špecifikáciu splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu celého dlhu;

(5.1) žalobca pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovaného splatiť poskytnutý úver, keď uviedol, že „ochrana spotrebiteľov a spotrebiteľské právo ako také nie je len predmetom slovenského právneho poriadku, naopak, je oblasťou právnej úpravy, ktorá je do veľkej miery regulovaná úniovým právom (právom Európskej únie); podľa bodu 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES členské štáty majú prijímať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverových vzťahov, berúc do úvahy osobitný charakter úverového trhu, pričom predovšetkým na rozvíjajúcich sa úverových trhoch je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad a aby stanovili potrebné opatrenia na prípadné sankcionovanie veriteľov za nedodržanie svojich povinností; z uvedeného ustanovenia tiež vyplýva, že veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa; podľa článku 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných od spotrebiteľa a na základe nahliadnutia do príslušnej databázy“;

(5.2) „v uvedenej súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13 zo dňa 18.12.2014 vo veci CA Consumer Finance SA proti E. F. a spol., podľa ktorého článok 8 smernice ukladá veriteľovi povinnosť overovať úverovú bonitu spotrebiteľa opierajúc sa o dostatočné informácie a neobmedzujúc sa len na vyjadrenia a informácie od spotrebiteľa, ktoré nie sú podložené; súd tiež poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku zo dňa 27.03.2014 vo veci LCL Le Crédit Lyonnais C-565/12 a tiež na novšie rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-679/18 zo dňa 05.03.2020 vo veci OPR-Finance s.r.o. v. GK, ktoré sa týkalo výkladu článku 8 a

článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, v zmysle ktorého sa uvedené články majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť ex offo preskúmať existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 smernice, podľa ktorej musí veriteľ pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa článku 23 smernice“;

(5.3) „vzhľadom na takto úniovým právom vymedzené nároky kladené na banku ako dodávateľa ako aj vzhľadom na osobitnú ochranu spotrebiteľa, na ktorú úniové právo kladie dôraz, sa v zmysle ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. javí ako opodstatnené v konaní pred súdom skúmať preukázanie skúmania bonity spotrebiteľa zo strany žalobcu a to za dodržania zákonnej podmienky uloženej veriteľovi (banke) spočívajúcej v povinnosti pri posudzovaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou“;

(5.4) „pre účely posudzovania splnenia povinnosti uloženej § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľom je podstatné to, akým spôsobom veriteľ pristúpil k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa; pokiaľ ide o získavanie informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa veriteľ má vychádzať jednak z informácií dodaných a preukázaných spotrebiteľom a tiež z informácií, ktoré má veriteľ získavať z iných dostupných zdrojov; je pritom povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je potrebné ďalej overovať; za dostatočné sa považujú pritom len také informácie, u ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii“;

(5.5) „veriteľ je pritom pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ jednak existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, dobu na ktorú sa spotrebiteľský úver poskytuje, výšku spotrebiteľského úveru a skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných veriteľovi pred uzatvorením zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať; dôraz pri posúdení úverovej schopnosti dlžníka sa pritom kladie na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi po vynaložení bežných výdavkov zostane mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru; analýza iba niektorej zo stránok rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti spotrebiteľa nepostačuje“;

(5.6) „následne v konaní pred súdom je povinnosťou veriteľa preukazovať, že takéto zhromažďovanie a vyhodnocovanie informácií, ku ktorému pristúpil s odbornou starostlivosťou, vykonal, ako aj to, že výsledok, vo forme ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ku ktorému veriteľ dospel je v rámci zákonných medzí, a teda že tento ukazovateľ neprekračuje hodnotu stanovenú opatrením NBS; situáciu, za ktorej limit klienta pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je dodržaný (je prekročený) zákon sankcionuje zákazom poskytnúť spotrebiteľský úver takémuto klientovi (§ 7 ods. 23 zákona č. 129/2010 Z. z.)“;

(5.7) „z uvedeného vyplýva, že banka, veriteľ, resp. poskytovateľ úveru môže klientovi spotrebiteľský úver poskytnúť len v prípade, ak jednak dostatočne a s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť veriteľa splácať úver, ak správne vypočítal ukazovateľ schopnosti splácať úver a ak takto veriteľom stanovený ukazovateľ nepresiahol limit stanovený opatrením NBS“;

(5.8) „v posudzovanej veci mal súd z listinných dôkazov označených ako Žiadosť o spotrebiteľský úver, Dáta dopytu prehľad odpovedí a Dáta dopytu zhrnutie a výpis z registra klientskych informácií za preukázané, že žalobca ku skúmaniu bonity pristúpil; žalobca pritom v konaní tvrdil, že bonitu klienta skúmal v dostatočnom rozsahu a za zachovania zásady odbornej starostlivosti, čo preukazoval práve vyššie uvedenými listinnými dôkazmi“;

(5.9) „k rozsahu skúmania schopnosti spotrebiteľa splácať úver súd uvádza, že toto skúmanie je možné prostredníctvom lustrácie v spoločnom registri bankových informácií, výpismi z účtov, či lustráciami v ďalších, verejne dostupných registroch; žalobca v konaní tvrdil a v dostatočnej miere preukázal, že možnosti skúmania schopnosti spotrebiteľa úver splácať riadne využil; pokiaľ ide o ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver súd uvádza, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že tento v prípade žalovaného neprekročil limit určený opatrením NBS, pričom sa zároveň jednalo o tvrdenie žalobcu, ktoré žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel; vzhľadom na uvedené sa súd stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom smere, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere splnil požiadavky kladené mu ako veriteľovi zákonom a opatrením NBS týkajúce sa dostatočného skúmania schopnosti žalovaného ako dlžníka splácať poskytnutý úver“;

(5.10) „žalovaný v rámci svojej argumentácie týkajúcej sa nedostatočného skúmania jeho schopnosti splácať úver zo strany žalobcu uviedol, že žiadosť o poskytnutie úveru ním nebola podpísaná a že žalovaný mal v čase poskytovania úveru vyživovaciu povinnosť voči svojmu dieťaťu, ktorú žalobca pri výpočte ukazovateľa nezohľadnil; uvedené tvrdenia žalovaného sa po vykonanom dokazovaní ukázali ako nepravdivé, keď z listinného dôkazu označeného ako Žiadosť o spotrebiteľský úver (č.l. 118 súdneho spisu) mal súd za preukázané, že žiadosť bola dňa 09.09.2019 žalovaným vlastnoručne podpísaná a

tiež to, že žalovaný v žiadosti, konkrétne v časti 3.0 Osobné údaje žiadateľa údaj o počte vyživovaných detí v domácnosti nechal toto pole nevyplnené; z uvedeného vyplýva, že to bol práve žalovaný, kto si nesplnil svoju zákonnú povinnosť (§ 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.), keď žalobcovi neuviedol úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti žalovaného splácať úver; nie je potom, podľa názoru súdu, možné na ťarchu žalobcu pričítať nesplnenie si zákonnej povinnosti žalovaným, a to ani v prípade, kedy žalovaný je v postavení spotrebiteľa“;

(5.11) „na tomto mieste súd uvádza, že neunikli jeho pozornosti vnútorné rozpory vo výpovediach a vyjadreniach žalovaného, ktorý na jednom mieste uvádzal, že sprostredkovateľky, ktoré ho podľa jeho tvrdení viedli do omylu, vyplnili žiadosť o úver bez informácií od jeho osoby a na inom mieste uvádza, že týmto osobám údaje poskytol“;

(5.12) „v posudzovanom prípade tak súd dospel k záveru, že veriteľ, teda žalobca, pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupoval s odbornou starostlivosťou a dostatočným spôsobom skúmal a dostatočným spôsobom v konaní pred súdom preukázal skúmanie, schopnosti klienta, teda žalovaného, splácať poskytovaný úver“;

(5.13) „nad rámec už uvedeného súd dodáva, že pokiaľ ide o termín odborná starostlivosť v kontexte zákona č. 129/2010 Z. z. touto sa rozumie taká úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho (banky, veriteľa, poskytovateľa úveru) pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi (klientovi, žiadateľovi o úver) zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti; vynaloženie odbornej starostlivosti je pritom veriteľ povinný hodnoverne preukázať (§ 7 ods. 16 zákona č. 129/2010 Z. z.)“;

(5.14) „súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal, že si splnil svoje povinnosti skúmať bonitu klienta a počínať si pri tom s odbornou starostlivosťou, s ktorom mal ako banka konať, si splnil svoje zákonné povinnosti pri overovaní bonity klientov ako spotrebiteľov v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.; následkom uvedeného bola v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. tiež existencia oprávnenia veriteľa žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, keď skúmanie bonity klienta (schopnosti klienta splácať pohľadávku veriteľovi) s odbornou starostlivosťou je jedným zo zákonných predpokladov vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru“;

(6) na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom; žiadosť žalovaného o splátky žalovanej sumy vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú.

1.5 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka v spojení s § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 54a, § 101, § 103, § 517 ods. 1 a 2, § 565, § 657 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 prvá veta, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2, 4, 16, 17, 19, 20, 23, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu 09.09.2019 (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) s poukazom na § 2 ods. 1, 2, 11 opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 03.03.2024 (č.l. 217-218 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v odvolaní konkrétne argumentoval, že:

(1) súd prvej inštancie podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku pri rozhodovaní vychádzal z názoru, že „pokiaľ ide o ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že tento v prípade žalovaného neprekročil limit určený opatrením NBS, pričom sa súčasne jednalo o tvrdenie žalobcu, ktoré žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel“, pričom vo svojich písomných podaniach, resp. v rámci ústneho prednesu na vytyčenom pojednávaní jednoznačne poprel všetky skutkové tvrdenia žalobcu, najmä zotrval na tvrdení, že si žalobca nesplnil svoju povinnosť preveriť bonitu žalovaného pri poskytnutí úveru; nakoľko došlo jednoznačne k účinnému popretiu

tvrdenia žalobcu, že ukazovateľ schopnosti splácať úver neprekročil limit určený opatrením NBS a súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na skutkovom tvrdení žalobcu, ktoré bolo účinne popreté a preto malo byť predmetom dokazovania, čo podľa žalovaného predstavuje inú vadu konania, ktorá spôsobila nesprávnosť napadnutého rozsudku;

(2) nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca si riadne splnil svoju povinnosť preskúmať jeho bonitu pred uzavretím zmluvy; zdôraznil, že žalobca nezobral do úvahy, že v žiadosti o úver nebol uvedený jeho syn ako osoba, voči ktorej mal v čase uzatvorenia zmluvy o poskytnutí úveru vyživovaciu povinnosť; v konaní preukázal, že on sám nevypisoval údaje do žiadosti o úver, ale tieto údaje za neho vypísala pani G. A. a pani H., ktoré poskytnutie úveru od žalobcu vybavili; žalobca pri skúmaní bonity nezohľadnil jeho vyživovaciu povinnosť k synovi a pri skúmaní bonity vychádzal z nesprávnych údajov, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov;

(3) na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 17.03.2025 (č.l. 229-231 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného uviedol, že:

(1) sa s napadnutým rozsudkom stotožňuje a považuje ho za vecne správny; súd prvej inštancie vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu, na základe ktorého vec správne posúdil a zákonne;

(2) v konaní riadne preukázal skúmanie bonity žalovaného v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z. z.; žalovaný sa pred uzavretím zmluvy o úvere na neho obrátil so žiadosťou o spotrebiteľský úver č. 19661493169 (ďalej aj „žiadosť o úver“), v ktorej uviedol základné údaje potrebné pre posúdenie jeho bonity, najmä: rodinný stav (ženatý), počet vyživovaných detí (0), druh bývania (prenájom), stav zamestnania (zamestnanec v SR), čistý mesačný príjem (1.000,- €), iné príjmy a dôchodok (0,- €), mesačné splátky iných úverov a pôžičiek (0,- €), zrážky, výživné a iné výdavky (0,- €); podľa § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z. z. bol pri skúmaní bonity povinný zohľadniť položky: a) čistý príjem spotrebiteľa, t.j. príjem žalovaným deklarovaný a overený v Sociálnej poisťovni v sume 1.000,- €), b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, t.j. žalobca vychádzal zo sumy životného minima a z vyhlásenia žalovaného v žiadosti o úvere, že nemá vyživované dieťa ani osoby, voči ktorým by mal vyživovaciu povinnosť, c) výška splátky spotrebiteľského úveru, t.j. 418,89 € a d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa, t.j. výdavky na iné úvery, na ktoré sa žalobca dopytoval v žiadosti o úver a následne ich preveril v SRBI; súčasne išlo o refinančný úver, z ktorého bol v celom rozsahu splatený jeden z jeho dovtedajších úverov (od nebankovej spoločnosti) v zostávajúcej sume 253,- € s mesačnou splátkou v sume 50,- € (čl. 2.2 zmluvy o úvere); po uzavretí zmluvy o úvere tak žalovanému zostal iba jeden iný záväzok s výškou mesačnej splátky v sume 97,- €; tento postup žalobcu v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako skúmanie bonity bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa (žalovaného) alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.; naopak žalobca mal riadne zistené údaje o rodinnom stave, príjmoch, ako aj výdavkoch (nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb) žalovaného a zároveň nahliadol do príslušných registrov a databáz (Sociálna poisťovňa a SRBI); vzhľadom na uvedené žalobca postupoval voči žalovaného v súlade s § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. a pred poskytnutím úveru riadne vyhodnotil jeho schopnosť splácať úver, keď uvedené vyplýva aj z rozhodovacej praxe, na ktorú žalobca poukázal (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2019 zo dňa 15.08.2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/14/2018 zo dňa 19.9.2018, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/9/2021 zo dňa 13.05.2021 rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/13/2023 zo dňa 08.02.2024);

(3) pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namieta, že v čase podpisovania zmluvy mal jedno vyživované dieťa, túto informáciu neuviedol v žiadosti o úver zo dňa 09.09.2019, hoci bol na túto skutočnosť žalobcom výslovne dopytovaný (žiadosť o úver obsahuje osobitnú kolónku s názvom „počet vyživovaných detí v domácnosti“); podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom; povinnosťou žalovaného bolo poskytnúť žalobcovi úplné, presné a pravdivé údaje; navyše, správnosť údajov uvedených v dotknutej žiadosti žalovaný potvrdil svojim podpisom; uvedením neúplných informácií žalovaný hrubo porušil svoju elementárnu povinnosť vyplývajúcu zo zákona, preto je v rozpore s dobrými mravmi, ako aj s ďalšími súkromnoprávnymi zásadami, aby bol za konanie žalovaného sankcionovaný žalobca (určením, že úver je bezúročný a bez poplatkov);

(4) nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že účinne poprel skutkové tvrdenia žalobcu o výpočte ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať úver v zmysle opatrenia NBS č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere; podľa § 151 ods. 2 C.s.p., ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné; na popretie skutkových okolností sa kladú určité kvalitatívne nároky; za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 C.s.p. musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia; pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1 C.s.p.); ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné; popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné; nepostačuje všeobecné vyhlásenie, z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdeným protistranou; žalobca súčasne pri skúmaní bonity žalovaného postupoval v súlade s opatrením NBS č. 10/2017 a predložil výpočet čistého príjmu v zmysle § 2 ods. 1 opatrenia NBS č. 10/2017 zníženého o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa; žalovaný však neuviedol vlastné skutkové tvrdenia, ktorými by účinne rozporoval tento výpočet; na základe uvedeného súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaný tvrdenie žalobcu žiadnym spôsobom nepoprel;

(5) na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.3 Žalobca ani žalovaný sa viac v odvolacom konaní nevyjadrili.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.)

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe (prvý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.2 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.3 Odvolanie žalovaného je dôvodné. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

4.4 Odvolací súd sa po preskúmaní veci nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore boli splnené zákonné podmienky na vyhovenie žalobe žalobcu.

4.5 Zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním v prejednávanom spore vyplýva, že:

(1) žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 09.09.2019, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver v sume 27.000,- € s výškou mesačnej splátky v sume 418,89 € splatnou dňa 25.09.2019 a následne vždy do 25. dňa v mesiaci s počtom splátok 96 pri dojednanej odplate v sume 40.212,05 €; termín konečnej splatnosti úveru bol v zmluve dohodnutý na deň 25.09.2027;

(2) v zmluve bolo dohodnuté právo veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom (článok 4 bod 4.8 zmluvy);

(3) výzvou zo dňa 25.01.2023 oznámil žalobca žalovanému, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy neuhradením splatného záväzku a poučil ho, že v prípade, ak nedôjde k úhrade, bude oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný; listom zo dňa 21.02.2023 oznámil, že úver sa stáva predčasne splatný v celom rozsahu ku dňu 21.02.2023;

(4) pred uzavretím zmluvy o úvere žalobca skúmal schopnosť žalovaného splácať úver (tzv. úverovú bonitu), keď vychádzal zo žiadosti zo dňa 09.09.2019 žalovaného o spotrebiteľský úver, v ktorej žalovaný uviedol základné údaje potrebné pre posúdenie jeho bonity, najmä: rodinný stav (ženatý), počet vyživovaných detí (0), druh bývania (prenájom), stav zamestnania (zamestnanec v SR), čistý mesačný príjem (1.000,- €), iné príjmy a dôchodok (0,- €), mesačné splátky iných úverov a pôžičiek (0,- €), zrážky, výživné a iné výdavky (0,- €), ktoré údaje žalobca overil v Sociálnej poisťovni a príslušnej databáze úverov (SRBI).

4.6 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver (tzv. bonitu). Žalovaný s týmto záverom v podanom odvolaní nesúhlasil.

4.7 Medzi stranami tak zostalo v odvolacom konaní ťažiskovo sporné, či žalobca pred uzavretím spornej zmluvy o úvere posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver (tzv. úverovú bonitu). V zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2019 mal veriteľ (žalobca) povinnosť pred uzavretím spornej zmluvy o úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného poskytnutý úver splácať.

4.8.1 V odvolacom konaní žalobca argumentoval, že nakoľko žalovaný účinne nespochybnil jeho skutkové tvrdenie o skúmaní bonity žalovaného pred uzavretím zmluvy o úvere (resp. o výpočte ukazovateľa schopnosti žalovaného ako spotrebiteľa splácať úver v zmysle opatrenia NBS č. 10/2017), išlo o nesporné skutkové tvrdenie a zo strany súdu prvej inštancie nebolo potrebné túto otázku skúmať. Tento názor žalobcu nie je správny. V spore o plnenie zo zmluvy o (spotrebiteľskom) úvere je súd povinný z úradnej povinnosti (ex offico) vždy skúmať, či veriteľ splnil svoju povinnosť skúmať bonitu spotrebiteľa (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/46/2023 zo dňa 31.10.2024, najmä bod 41 a 43 odôvodnenia, obdobne tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 530/2024 zo dňa 12.02.2025, bod 39 posledná veta odôvodnenia alebo nadväzujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/46/2025 zo dňa 08.09.2025, bod 8.5 odôvodnenia).

4.8.2 Pokiaľ v tomto smere žalobca v priebehu konania poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/84/2023 zo dňa 25.04.2024, predmetné rozhodnutie bolo prekonané neskoršou súdnou praxou najvyššieho súdu a iných súdnych autorít odhliadnuc od skutočnosti, že v predmetnom rozhodnutí najvyšší súd vychádzal aj z názoru, že „v spore o zaplatenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je povinnosťou spotrebiteľa (ako žalovaného) preukázať, že veriteľ (žalobca) postupoval v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho môže spotrebiteľ dosiahnuť pre seba priaznivý následok, t.j. zamietnutie žaloby“ (bod 14.6 odôvodnenia), čo je minimálne v rozsahu dôkazného bremena ohľadne splnenia povinnosti veriteľa pred poskytnutím spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver (tzv. úverová bonita) v priamom rozpore s právnou úpravou (§ 16 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 17 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.).

4.9 V rámci skúmania bonity spotrebiteľa je veriteľ povinný prihliadnuť najmä na výšku úveru, dobu poskytnutia úveru a príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.), náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 20 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z. z.), obdobne aj na výdavky a rodinný stav spotrebiteľa (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.). Údaje poskytnuté spotrebiteľom veriteľovi na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver (§ 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) nie je veriteľ v zásade povinný systematicky overovať z hľadiska ich pravdivosti (porovnaj rozsudok Súdneho dvora EÚ zn. C-449/13 zo dňa 18.12.2014), v každom prípade bude však veriteľ povinný s odbornou starostlivosťou posúdiť, či spotrebiteľom poskytnuté údaje sú primerané a dostatočné na preskúmanie úverovej bonity spotrebiteľa, pričom len obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa nebudú samé osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené relevantné dôkazy (porovnaj rozsudok Súdneho dvora EÚ zn. C-449/13 zo dňa 18.12.2014, body 37 a 38 odôvodnenia). Aj podľa aktuálnej súdnej praxe je veriteľ povinný v rámci skúmania úverovej bonity spotrebiteľa aj aktívne overiť správnosť poskytnutých údajov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/41/2023 zo dňa 30.01.2025, najmä bod 13.3 odôvodnenia, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/37/2023 zo dňa 19.11.2024, najmä bod 25.3 odôvodnenia alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/141/2024

zo dňa 25.09.2025, najmä bod 40 odôvodnenia). Veriteľ musí vedieť skutočne preukázať svoj reálny postup s odbornou starostlivosťou pri skúmaní úverovej bonity spotrebiteľa, ktorým nie je len mechanické zhromaždenie údajov o spotrebiteľovi bez ich reálneho vyhodnotenia (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 530/2024 zo dňa 12.02.2025, najmä bod 32 odôvodnenia).

4.10 Vzhľadom na význam overenia bonity spotrebiteľa z hľadiska ochrany spotrebiteľa, ale aj ochrany veriteľa pred nesplácaním úveru, trhu spotrebiteľských úverov a samotnej spoločnosti (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 4129/2018 zo dňa 26.02.2019, body 18 a 19 odôvodnenia) je namieste nastúpenie zákonných sankcií (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) dokonca aj v prípade, že zmluva o úvere bola vykonaná, úver bol spotrebiteľom splácaný a spotrebiteľovi nevznikli žiadne nepriaznivé následky napriek porušeniu povinnosti veriteľa pred poskytnutím úveru posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou (porovnaj rozsudok Súdneho dvora EÚ zn. C-755/22 zo dňa 11.01.2024).

4.11 Vychádzajúc z uvedených povinností veriteľa pri skúmaní bonity spotrebiteľa pred poskytnutím spotrebiteľského úveru dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2019 s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovaného splácať poskytnutý spotrebiteľský úver (tzv. úverovú bonitu). Z dokazovania je zrejmé, že žalobca síce overil príjem žalovaného deklarovaný v žiadosti o poskytnutie úveru v Sociálnej poisťovni a vykonal lustráciu ohľadne žalovaného v databáze úverov (SRBI), žalobca však žiadnym spôsobom neoveril výdavky žalovaného v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného ako spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu zisteniu výdavkov spotrebiteľa v rámci skúmania jeho bonity nezodpovedá len vychádzanie zo životného minima zvýšeného o príslušné percento (40 %).

4.12 Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že pri skúmaní bonity žalovaného postupoval v súlade s opatrením Národnej banky Slovenska č. 10/2017, pretože predmetné opatrenie pre účely výdavkov spotrebiteľa upravuje, že tieto sú najmenej vo výške životného minima, t.j. podľa odvolacieho súdu na životné minimum sa prihliada v prípade, že iné výdavky spotrebiteľa nebolo možné zistiť, resp. skutočné výdavky spotrebiteľa sú nižšie ako životné minimum. V zmysle § 7 ods. 27 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2019 ako aj v zmysle § 2 ods. 5 opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017 v znení neskorších opatrení (oznámené ako č. 306/2017 Z. z.) sa síce náklady na zabezpečenie životných nákladov spotrebiteľa posudzujú s ohľadom na životné minimum (zákon), resp. najmenej vo výške životného minima (opatrenie), predmetné ustanovenia podľa odvolacieho súdu nemôže nahradiť, zrušiť, či oslabiť základnú povinnosť veriteľa vynaložiť potrebné úsilie na zistenie informácií o aktuálnych reálnych nákladoch spotrebiteľa, ani nedáva veriteľovi možnosť sám si určiť výšku týchto nákladov (vo výške životného minima). Ak účelom posúdenia úverovej bonity je zistiť, či žiadateľ o úver bude skutočne schopný splácať poskytnutý úver, potom je vylúčené, aby veriteľ posudzoval bonitu bez podkladov o reálnych nákladoch žiadateľa na základné životné potreby už s ohľadom na skutočnosť, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb priemerného spotrebiteľa spravidla výrazne prevyšujú výšku životného minima. V tomto smere podľa odvolacieho súdu musí byť právo aplikované v kontexte aktuálnej spoločenskej reality tak, aby bol naplnený účel právnej úpravy, ktorým je v danom prípade účinná ochrana spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti. Posudzovanie úverovej bonity bez základných vstupných údajov o skutočných nákladoch žiadateľa o úver nemožno hodnotiť ako postup veriteľa s odbornou starostlivosťou. Odborná starostlivosť podľa odvolacieho súdu v tomto smere vyžaduje nakladanie so skutočnými údajmi týkajúcimi sa spotrebiteľa, ktoré jedine zabezpečujú reálne overenie schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver a teda súčasne naplnene účelu článku 8 smernice č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

4.13 Z dokazovania pred súdom prvej inštancie, z ktorého vychádzal aj odvolací súd, nepochybne vyplynulo, že veriteľ pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať poskytnutý úver (úverovej bonity žalovaného) nezisťoval skutočné výdavky žalovaného a nemal o nich žiadne podklady. Z uvedeného skutkového zistenia vychádzal aj odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel na tomto skutkovom základe k záveru, že žalobca pri posudzovaní úverovej bonity žalovaného postupoval s odbornou starostlivosťou, dospel v tomto smere k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Bez znalosti skutočných výdavkov žalovaného podľa odvolacieho súdu žalobca

nemohol s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. V zmysle § 7 ods. 16 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2019 je veriteľ povinný vynaloženie odbornej starostlivosti hodnoverne preukázať. Podľa § 11 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. nebol preto žalobca oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť sporného úveru.

4.14 Zo žiadosti žalovaného o poskytnutie úveru síce vyplýva, že ohľadne svojich výdavkov uviedol žalovaný sumu 0,- €, výdavky v takejto sume sa však vymykajú bežnej ľudskej skúsenosti, preto tento údaj nezbavil žalobcu povinnosti pri vynaložení odbornej starostlivosti vyzvať žalovaného na doplnenie údajov. Porušenie povinnosti žalovaného uviesť pravdivé údaje (§ 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2019) nespôsobuje zánik povinnosti žalobcu posúdiť jeho schopnosť splácať úver s odbornou starostlivosťou. Podľa odvolacieho súdu na porušenie povinnosti žalovaného v tomto smere nemožno prihliadať ak aj samotný žalobca porušil svoju povinnosť podstatným spôsobom. Zodpovednosť za overenie úverovej bonity spotrebiteľa pritom nesie práve žalobca. Žalobca sa tak pri vynaložení odbornej starostlivosti nemohol uspokojiť s údajom o výdavkoch žalovaného v sume 0,- €. Naproti tomu neuvedenie vyživovacej povinnosti žalovaného v žiadosti o úver nemohol žalobca overiť, preto túto nesprávnosť nemožno považovať za zlyhanie žalobcu, ale ide na farchu žalovaného, ktorý žiadosť o úver podľa zistenia súdu prvej inštancie vlastnoručne podpísal (09.09.2019), preto nemôže namietat nesprávnosť údajov v tomto smere.

4.15 Nakoľko žalobca neskúmal úverovú bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou, nebol žalobca oprávnený vyhlásiť sporný úver za predčasne splatný (§ 11 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z.). Žaloba žalobcu bola založená na skutkovom tvrdení, že vyhlásil predčasnú splatnosť sporného úveru. Preto odvolací súd nemohol skúmať, či má žalovaný povinnosť zaplatiť jednotlivé splátky úveru (konečná splatnosť úveru bola dojednaná na deň 25.09.2027), pretože by išlo o iný skutkový stav bez zmeny žaloby. Uplatnený nárok žalobcu nemožno posudzovať na základe iných skutkových okolností, iba na základe skutkových okolností vymedzených v žalobe. V zmysle § 294 C.s.p. v spojení s § 140 ods. 2 C.s.p. nie je v spotrebiteľských veciach prípustná zmena žaloby (t.j. ani zmena podstatných skutkových tvrdení). Uvedený záver potvrdzuje aj súdna prax (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024). Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o vyhovení žalobe (prvý výrok) zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

4.16 Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že z listu žalobcu zo dňa 21.02.2023 o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nevyplýva uvedenie konkrétnej splátky, kvôli nezaplateniu ktorej pristúpil žalobca k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Podľa aktuálnej súdnej praxe „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.10.2024); právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025 uverejnené v zbierke ako R 34/2025, rovnako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/99/2024 zo dňa 17.06.2025, sp. zn. 1Cdo/60/2024 zo dňa 26.08.2025 alebo sp. zn. 4Cdo/141/2024 zo dňa 25.09.2025). Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je preto neplatné pre neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalobca sa nemohol domáhať žalovanej sumy z titulu predčasnej splatnosti sporného úveru.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania považuje odvolací súd za správne (body 4.3 a 4.5 odôvodnenia); odvolací súd sa však nestotožnil s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, že žalobca preskúmal úverovú bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou (body 4.6 až 4.15 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil tvrdenú inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, pretože aj v prípade účinného nepopretia skutkového tvrdenia o skúmaní bonity žalovaného, resp. o výpočte ukazovateľa schopnosti žalovaného ako spotrebiteľa splácať úver, bol súd prvej inštancie z úradnej povinnosti skúmať splnenie povinnosti žalobcu v zmysle § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. (bod 4.8 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o vyhovení žalobe (prvý výrok) podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko rozhodnutím odvolacieho súdu konanie v prejednávanej spore končí a súčasne odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, bol odvolací súd povinný rozhodnúť o nároku na náhradu trov celého konania (t.j. trovách konania pred súdom prvej inštancie ako aj o trovách odvolacieho konania); nebolo potrebné osobitne rozhodovať o zrušení výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pretože tento výrok je odstránený novým rozhodnutím o trovách konania zo strany odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 2 C.s.p. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo nevyhnutné zobrať do úvahy výsledok celého konania. Podľa výsledku konania bol žalovaný v spore v plnom rozsahu úspešný a vznikol mu proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Preto odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C.s.p. (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo

zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.